

uit de " OUDE DOOS "

uit Motor nr. 31 van 3 Augustus 1973

GERRIT WOLSINK

Het plezier
in het
crossen
staat voorop

De dag na zijn terugkomst van de Oostenrijkse Grand Prix (in Sittendorf) sprak ik met Gerrit Wolsink (net 26 geworden) over zijn GP-rijden. Gerrit heeft de eerste GP van 1973 om het 500 cc wereldkampioenschap motocross (in Farare, Frankrijk) gewonnen; hij was de eerste Nederlander die dit met een solomotor en in het buitenland volbracht. Een prestatie? Gerrit is bijzonder blij met zijn overwinning maar hij blijft er nuchter onder: „Van prestatie kan je niet spreken; natuurlijk moeten je eigen conditie en die van de motor goed voor elkaar zijn, maar je moet óók een flinke dosis geluk hebben. Ik hoop dit jaar bij de eerste vijf te eindigen.” Gerrit vertelt hoe sterk zijn tegenstanders, mannen als De Coster, Jonsson, Mikkola, zijn, maar hij is niet bang voor ze. Hij doet, onder leiding van Willem Jan de Troje, een CIOSt-trainer, het zijne aan conditietraining, terwijl de GP-motor door de Maico-fabriek verzorgd wordt. „Als je iets doet dan moet je het goed doen, hè?” zegt Gerrit die de volle week bezig is met de crosssport. Hij heeft nu alle gelegenheid het goed te doen omdat hij zich geen zorgen over de Maico hoeft te maken (de motor hoeft niet meer achter zijn snelle BMW naar het buitenland, daar zorgt de fabriek voor) terwijl aan sociale voorzieningen etc. is voldaan door zijn plaats op de loonlijst van Kela Tapijt in Soesterberg, én door de sponsoring van Castrol.

Ook zijn studie in de tandheelkunde te Amsterdam deed hij goed: hij studeerde met plezier en voltooide deze studie vorig jaar met succes. Maar het studeren nam veel tijd in beslag, tijd die hij anders aan het crossen had besteed, zodat hij zichzelf beloofd heeft een jaar lang, dit jaar, niets anders te doen dan motocross.

Van vitaal belang blijft het plezier dat Gerrit zelf aan het crossen beleeft. Hij bevindt zich in een bevoorrechte positie: hij verdient wat hij nodig heeft (geld vindt hij niet bijzonder belangrijk) met het crossen waar hij plezier in heeft. Zodra het crossen zijn aantrekkelijkheid

heeft verloren kan hij ogenblikkelijk uitwijken naar het (veel) beter betaalde beroep van tandarts (Nederland kan nog steeds veel tandartsen erbij gebruiken). Ook daarin heeft hij plezier, dat werd hem tijdens zijn studie steeds duidelijker. Ook een tandarts moet „sleutelen”, en juist een tandarts kent de voldoening van goed werk: een gelukkig gemaakte patiënt. Hoewel hij in het crossen weinig gevaar ziet, heeft hij zijn handen natuurlijk wel hoog verzekerd.

Gerrit werkt niet graag onder een baas. Als tandarts zou hij de zelfstandige praktijk verkiezen en met het crossen is het net zo. Hoe kan het ook anders, je moet willen winnen en dat wil je voor jezelf. Dit werd onderstreept door het gammele Nederlandse „team” voor de Zesdaagse, gevormd uit rijders die het hele jaar in wedstrijden tegen elkaar uitkomen...

Natuurlijk heeft Gerrit zijn verplichtingen tegenover zijn sponsors, maar deze verplichtingen zijn het rijden van de GP's en de kampioenswedstrijden in Nederland, „meer niet”, en dat doet Gerrit met plezier. Hij wil de top halen en nadat dat eventueel gelukt is, wil hij overwegen te stoppen met het crossen. Zolang het leuk blijft gaat Gerrit door met crossen. Hij is nuchter, hij neemt geen risico. Hij

Rechts: Gerrit Wolsink op het met stenen bezaaide circuit van Tarare (Frankrijk), waar hij met zijn Maico de trofee (hieronder) weg-sleepte. Het was de eerste keer dat een Nederlander in een soloklasse een cross-GP in het buitenland won.

van de lange MAICO historie

valt heel weinig tijdens wedstrijden. Het gebeurt wel eens, maar dergelijke valpartijen wijt hij aan een gebrek aan concentratie. In de zeven jaar dat hij zich serieus bezig heeft gehouden met motocross (daarvoor deed hij te hooi en te gras ook wel wat met crossmotor-tjes) liep hij geen enkele botbreuk op. Hij kijkt ook wel uit om anderen in gevaar te brengen tijdens een wedstrijd. De cross hoeft niet gevaarlijk te zijn, het zijn de rijdens die dat bepalen. Het gevaarlijkste aspect van de crosssport is de rit naar huis na afloop van wedstrijd en prijsuitreiking, wanneer tijdens het sturen (hij rijdt bijna altijd zelf) de vermoeidheid te machtig kan worden.

Gerrit weigerde te starten in de tweede GP (Sittendorf, Oostenrijk) omdat flinke sneeuwval het circuit te gevaarlijk maakte. Met hem hebben de meeste toprijders de wedstrijd geweigerd, hoewel de aanwezige jury het doorgaan ervan gelastte. Van de zeventien rijdens die toch gestart zijn kwamen er maar vijf over de finish... Ongetwijfeld zal de FIM deze wedstrijd ongeldig verklaren.

Gerrit's rijstijl is bijzonder: hij rijdt strak over het parcours zoals je dat in een wegrace zou doen, een consequent sturen waarbij hij op den duur vermoeiende knippen blijft vermijden. Hij vergelijkt het rijden met een crossmotor met dansen: als het meisje goed danst dan blijf je de hele avond op de dansvloer, het vermoeit niet. Om een motor goed te laten dansen moet je hem door en door kennen, je moet er mee spelen, je moet hem volledig beheersen. Gerrit kan uren zoet zijn met een trial-achtige slalom op een vlak stuk zand met een paar paaltjes. Hij acht de hierdoor verkregen motorbeheersing belangrijker dan training op een circuit dat je zo snel mogelijk rond probeert te komen. Het spelen met de motor geeft je een beheersing van de machine die juist in noodsituaties tijdens een wedstrijd zo van belang is. Het is tenslotte de eenheid rijder-machine die een wedstrijd wint. Natuurlijk zijn er momenten in een wedstrijd dat Gerrit elke techniek overboord zet en alleen maar zo hard mogelijk wil gaan. Dit komt voor tijdens gevechten om de leiderspositie. Maar dat duurt nooit

lang, kán nooit lang duren. Alleen maar keihard en met de ogen dicht rijden hou je enkele ronden vol, daarna is een revisie van het lichaam nodig... Om wedstrijden te winnen moet je techniek hebben. Als je hard kan gaan (talent) zorgt de techniek ervoor dat je hard kan blijven gaan.

De Maico zoals Gerrit die in de GP's rijdt is een speciale wedstrijdmaschine, maar het verschil met het serieprodukt is gering. Voor het motorblok zijn natuurlijk de beste onderdelen bij elkaar gezocht, maar al die onderdelen kan je ook in een seriemotor aantreffen. Zo hier en daar heeft Maico gebruik gemaakt van lichte legeringen in het rijwielgedeelte om de machine het toegestane minimum-gewicht te geven. Het ruim toereikende topvermogen van de sterke motor wordt bij een betrekkelijk laag toerental geleverd, en dat laatste is het enige dat Gerrit graag veranderd zou zien. Nu is het tussen twee bochten niet altijd duidelijk of er wel opgeschakeld moet worden en of er dan wel de tijd voor is. Dit probleem verdwijnt als de motor wat verder in toeren kan worden doorgehaald. Natuurlijk heeft Maico er alle belang bij Gerrit's wensen tegemoet te komen, dus er zal wel een cilinder komen die meer toeren toestaat.

De machine voor de GP's krijgt Gerrit na afloop van dit seizoen cadeau. De motor waarmee hij aan de Nederlandse kampioenswedstrijden deelneemt verzorgt hij zelf, in het rustig gelegen oude landhuis te Hengelo, Gelderland.

Daar denkt hij, niet zonder enige weemoed, wel eens terug aan de studietijd in Amsterdam (hij woonde in de Jordaan). Misschien gaat hij wel eens terug naar de hoofdstad, en een eventuele hervatting van het studeren om te specialiseren in de tandheelkunde wil hij evenmin bij voorbaat uitsluiten, maar hij heeft nu zijn handen en gedachten geheel aan het crossen verpand. Hij heeft er plezier in. Zolang hij de wil heeft om te rijden, en vooral om te winnen, hoeft hij niet te rijden. Hij is eigen baas. Een ideale opstelling, lijkt mij zo.

ROB PHILIPS

